

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan svečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz Rusije.

26. julija. st. st. [Izv. dop.]

Včeraj so položili na večni pokoj v Moskvi truplo znamenitega Katkova. Tisoč in tisoč častilcev pokojnega publicista in gorečega rodoljuba spremljalo ga je po vsem potu. Liturgijo je služil episkop Aleksander, odpevanje trupla pa metropolit Joanikij sam, z episkopoma Misailom in Aleksandrom, še 6 arhimandritov in mnogoštevilnim duhovenstvom. Pri pogrebu so bili: minister narodnega prosvetljenja Deljanov, general-gubernator Moskovski knez Dolgorukov, Moskovski predvoditelj dvorjanstva, Moskovski župan in vsi občinski zastopniki drevnje ruske stolice in 22 francoskih deputatov. Pri obednji (maši) govoril je slovo licejski svečenik Solovjev, pri panihidi sam metropolit. Iz cerkve liceja cesarjeviča Nikolaja, katerega osnoveatelj in ravnatelj je bil Katkov, nesli so na rokav rakev do Aleksejevskega samostana, celih 10 vrst (kilometrov.) Vencev na rakvi je bilo nad 100, od mesta Moskve in od francoske kolonije srebrni. Po potu na Strastnem bulvaru unesli so rakev v dom, kjer se je pomeščala redakcija „Mosk. Vedomostij“. Na mogili sta govorila slovo licejski pridigar, Bolgar Stanišev in urednik „Varšavskega Dnevnika“, Kulakovskij. V pogrebem sprevodu je bilo nad 800 kočij; spremljali so pokojnika peš do mogile tudi zastopniki francoskega naroda iz Francije, v njih številu nekoliko deputatov poslanske zbornice; Paul Deroulède se je na poti zakasnil in imel je priti v Moskvo danes, 26. julija.

Dobili smo v Petrograd časnike iz vseh koncev Evrope. Najbolj sovražno pišejo o umeršem Katkovu, kakor je bilo tudi treba pričakovati, Nemci v „reichu“ in v Avstro-Ogerskeji, za njimi Poljaki zagranični in ruski. Bismarckov „leiborgan“ smrt Katkova ignorira; druge reptilije brcajo pokojnega političnega velikana, kakor osel umirajočega leva; njim se pridružijo Petrograjski „Novosti“, po svojem obsegu največji ruski časnik, katerega izdaje žid Notovič, članek, v katerem je židovstvo kristalizirano in ki pod praporom liberalnega ruskega domoljuba provaja samo svoje židovske načrte, kar je vidno vselej, kadar zaide razgovor o „pravah evrejstva“, katerih konservativna, t. j. slovanska, pravoslavna Rusija nikakor neče razumeti. Optimi-

stično na smrt Katkova gleda Dunajska stara „Presse“, no i „N. Fr. Pr.“ nadeja se, da je smrt Katkova rešila Evropo, posebno Germanijo in Avstrijo, nevarnosti vojne. No jaz sem prepričan, da je tudi Katkov, umiraje, govoril sebi: „non omnis moriar“; on ostavlja za seboj celo šolo Katkovcev in radost Bismarcka in njega prijateljev je prezgodnja. Nehote sem se spomnil na besede, ki nam jih je nekoč govoril v 7. razredu Ljubljanske gimnazije znameniti profesor, ki je, znaje sebe samega gotovo jako dobro, želel živeti v „Schweineland“: wenn Bismarck stirbt, werden gleich zehn neue Bismarcks da sein“. Tako bode tudi smrt Katkova zbrala njega učence v neomahljivo falango, ob katero se razbijejo vsi umazani načrti nemških hegemonov in njih petolizcev in hlapcev.

Nek nemški časnik govori, da ni še razjasnjeno poslednje bivanje Katkova v Petrogradu; izvestno je, da je Katkov prišel iz Petrograda v Moskvo bolan, živci se mu bili razstrojeni. In tako so „prijatelji“ Rusije v Rusiji in za mejo takoj izmislili si, da ga car ni vsprejel. Ti ljudje vidijo vse, kar se dela v kabinetih najvišje vlasti v sovražnih jih nameram državah, dasi oni celo v kabinete navadnih priličnih in čislajočih samih sebe ljudij nemajo pristopa. Kaj poreko oni, kadar prečitajo v tolažilne besede, s katerimi se je naš Državni Vodja obrnil k udovi pokojnega Mihajila Nikiforoviča? Telegram Carja se glasi: „Vasjač so v naših rokah, ruski ljudje globoko skorbijo o Vašej i Našej utratě (izgubi). Siljnoje slovo pokojnago muža Vašego, oduševljennoje gorjačeju ljuboveju k otečstvu, vobuždalo ruskoje čuvstvo i ukrèpljalo zdravju misle v smutnija vremena. Rossija ne zabudet jego zaslugi i vsě sojedinjajutsja s vami v jednodušnej molitvě ob upokojeniji duši jego“.

Car vkupe z vsemi istinito ruskim ljudmi obžaluje smrt tistega, ki je bil Nemcem in njih prijateljem in zaveznikom to, kar je nam Slovonom Bismarck. Razlika mej Katkovim in Bismarckom pa je ta, da se poslednji lev kakor kača in da v dosego svojih ciljev rabi vsaka sredstva, naj bodo še tako umazana, a glavno njega orožje je licemerje, laž in sleparstvo; kogar je danes bil, tistega jutri boža, da bi ga pojutrnjem, ko mu ga več treba ne bode, brcnil čez prag; orožje Katkova bilo pa je vselej pošteno in celo najljutejši njega vragovi

priznavajo to. Le pogledjte njega pogreb: ne govoré o Rusiji, odkoder so se stekli tisoči in tisoči naroda vseh stanov, prihitelo je iz Francije same 22 deputatov, ki vsi nosijo imena, izvestna Evropi. Naj umre Bismarck; razen Nemcev nihče ne pojde „kropit“ ga; razen Nemcev ga nihče ne bode hvalil. Katkova smrt veseli Nemce, a vender nihče iz njih ne more vreči kamna za njim; on jim je bil vrag, s katerim vojevati se je bilo lahko, kajti on je stal licem pred vragom, a nemški idol ubija izza ogala, zavratno. Nemci se veselé, da je Katkov pod zemljo, a Bismarcka spremljala bodo k večnemu pokolu prokletja vsega slovanskega in romanskega plemena in sedanje pokolenje, ne izključaje i počtenih Nemcev, vzdihnulo bode svobodno, kajti pokopava bode za vselej kuga, proti kateri ni zdravila, kuga, ki je požrla že sto in sto tisoč nedolžnih žrtev, katere pot je napojen človeško krvjo in postlan človeškimi kostmi.

Umrl je v Katkovu človek, ki se ni bal reči črno na belo, da je nemški bog Bismarck bog lažij in sleparstva, in ki je vse to govoril neustrašeno in iskreno. Ni torej čuda, da so ga razumeli „istino ruski ljudje“, istini Slovani in jih prirodni prijatelji Francozi. Dal Bog, da bi seme, katero je on sejal, za sijajno bodočnost Rusije, prineslo obilega plodu Rusiji in ž njo i nam, zatiranim nje bratom!

Krutorogov.

slavnnati
v Podjunske doline 14. avg.

Veliko lepih in ogrevajočih slavnostij in veselic napravili so že Slovenci od časa svojega probujenja do tega leta. Na teh shodih so se unemala srca za domovinsko ljubezen. Pa koroški Slovenci so večidel žalostni na strani stali, k njim je redkokedaj prisijalo solnce slovanske svobode. Le dva tabora sta bila tam, na katerih so se nekoliko zdrabili; potem je bilo pa zopet dolga leta vse tiho. Težko je ležala na njih roka nemško-koroške gospode. Komaj so si še dihati upali, in sosed se je bal sosedu, da bi ga ne izdal, da je naroden. Jedenkrat se je zbralo nekaj rodoljubov ob Klopinskem jezeru; pri čaši dolenjca so zapeli nekaj slovenskih pesnic. To pa je zvedilo okrajno glavarstvo v Velikovci in poslalo žandarje k dotičnemu krčmarju, da so poizvedovali, kaj se slovenski gospodje ondi pogovar-

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins poslovenil J. P—ski.)

Drugi del.

Trinajsto poglavje.

(Dalje.)

Sam pa bi vam z enako ognjevitostjo svetoval, varujte se one dušne lenobe, one nesrečne malomarnosti nasproti resnici in človečnosti, h kateri nas celó naše blagostanje naklanja; z enako ognjevitostjo bi vas kot svobodne može, kot državljane in kristijane pozivljali, ohranujete neoskrunjena dosedanja svoja načela ter verno stražite na stražnici, ki je na bran in pospeh državljanske in osobne svobode postavljena. H kratu ne moremo iztrebiti strupa, ki se je po jednom delu našega državnega telesa razlil; lahko pa vsaj čuvamo ude, ki še niso po njem okuženi; lahko tudi čiste in nepokvarjene ohranujemo hladne izvore, ki imajo naposled žilam ve-

likanske republike novo zdravje in novo čilost prijaviti.

Potem je premenil glas ter je od resnobe pozivljanja prestopil k priprostemu razlaganju. Misli in pozornost poslušalcev je obračal na sosedno deželo, ki si je takrat samosvoje narodne zakone dajala, ter je z vso gorečnostjo naudušenega popotnika in z vso priprostostjo in čilostjo izvedenega in izkušnega poljedelca slikal lepoto, bogastvo in zaklade te blagodarjene dežele. Besede in obraz so izrazovali popolno resnico, ko je brez vseh nališpanih besed našteval razne dognane stvari ter popisoval bogatost nje deviške zemlje in razlikost in obilnost raznih pridelkov. Oči so se mu kar žarile ognja kot lovcu in naudušenosti kot pesniku, ko je slikal veličastne nje pragozde, po katerih je živali streljal, sanjaril in premišljeval. Prsi so se mu vidoma razširjale in postava se mu je povelicevala, ko je obširneje razlagal rodove plemenitih mož in žen, katerim je taka dežela vzvišene misli in blaga dejanja nudihovala. Ko je srca zbrane množice raznel z vestno in istinito razložbo tega, kar bi ta zemlja lahko bila v bližnji bodočnosti, ter je naposled pri-

poročal njih bratovski ljubezni, bili so vsi ne le pripravljeni, ampak tudi goreči za to, da bi se prijateljsko zvezali z mladim in mnogo obetajočim sosedom.

A slika je imela še drugo in temnejšo stran; in sedaj se je ponaglil, da bi jim to stran z vso njeno žalostno ostudnostjo razkazaval. Da bi svoj namen pospeševal, pa ni rabil nobenih sanjarskih psovki ali krotovičnic, ampak z mirnimi preroškimi besedami je kazal na bel („blight“), ki je že v zraku plaval, na oblak, ki se je že v daljavi gostil in temnil, da bi krasno setev človeških näd zasenčil in pokončal.

„Komu“, vprašal je, „se imate zahvaliti za svoje brezprimerno blagostanje? Ali ne enakosti človeškega prava? ali ne časti, ki je s svobodnim in poštenim delom združena? ali ne občni odgoji svojih otrok in razširjanju svetopisemske resnice? In jedno izmed teh naj bi odrekli svojej sosedni deželi? Pozivljam vas, ki imate glas pri tej imenitni razsodbi, odgovorite mi na svečano vprašanje: Kaj naj se v deželi ustanovi ta nesrečna naprava, ki jedno pleme v sužništvo in sramoto obsoja, drugo

jajo. Taka svoboda cvete za Slovence na Koroškem, potem se pač ni čuditi, da je tukaj še tako malo narodnega duha, narodne samozvesti.

Letos pa so se koroški rodoljubi nekoliko osredili. Prvo veselico je napravila Ciril in Metodova podružnica na Blaškem jezeru. Zdaj pa se bode vršila največa narodna slavnost v Svečah o priliki zlate maše zaslužnega voditelja obče spoštovanega rodoljuba prof. Andreja Einspielerja. Želeti je, da bi bila udeležba prav obilna, da bi koroški slovenski narod videl, da slovenščina še ni pokopana, da ni tako zavržena, kakor mu naši renegati trobijo na uho. Želeti je, da bi prišlo obilo pevcev, da bi koroški Slovenci videli in slišali, kako lepe so slovenske pesni. Želeti je, da bi gospodje pogovarjali se z našim kmetom, da bi on videl, kako lep je slovenski jezik, če se pravilno govori, da bi pa tudi spoznal, da je človek lahko imeniten in učen gospod, pa vender ni treba da bi zaničeval svoj slovenski materni jezik. Einspielerjeva slavnost ima tedaj dvojen pomen: prvič počastiti slavljence za njegove velike za služe za naš narod, drugič pa, zdramiti in zbuditi koroški narod, da se zavé svojega poklica. Časi slovenske sramote so minuli. Slovan ni rojen, da bi hlapčeval in se vojskoval za tuje koristi, sam pa zraven zaničevan ostal. „Slovan gre na dan“, od sinje Adrije do ledenega morja; od Šumave do Urala se duhovi gibljejo in dramijo, on spoznava svojo velikansko moč, on vidi, da je nastopil dan, ko mora iti na delo, on čuti, da je poklican za nekaj posebnega, da mu je sveta vladar odmeril posebno, častno nalogo. Kakor mala iskra velik plamen razžari, tako razplamti domoljubna beseda slovanska srca. Nek nebeški ogenj spi v slovanski duši, in kadar ga plamteča beseda razžari, dviguje se v veličastnem plamenu kviško, ter naudušuje plemenita in nepokvarjena srca za napredek človeštva, za bratoljubje in za blagor slovanskega rodu. Plamen slovanskega rodoljubja je pa čist in blagodejen za dušo, ker Slovan neče storiti nikomur krivice, on tirja le to, kar je njegovega.

Kadar se Slovani zbirajo, naudaja njihova srca neko mladostno veselje, ker vedo, da so krepak narod in da so poklicani za velike namene. Dobro je tedaj, da se Slovani večkrat zbirajo, posebno v takih krajih, kjer narodna zavest še spi, ali je po sovražnikih pohojena in poteptana. Pa še se bode obudila, kjer koli le še doni sladka slovenska beseda; mrtva pa za veke je tam, kjer se je sovražnikom nesrečno zatrti. Potujčeni naši bratje privezani so na triumfalni voz naših sovražgov; zdaj uživajo drobtinice, ki padajo od tujčeve mize, s tujci propadejo pa tudi oni, ne da bi mogli reči: „videli smo dan naše slave!“ Kajti tujcev slava ni njih slava, in naša slovanska slava ne bode njih slava, ker so po sili ali prostovoljno zatajili svojo kri in se odrekli slovanstvu. Tako žalostna osoda je dana renegatom in po sili potujčenim. Ta žalostna osoda se hoče siliti koroškim Slovincem. Mi pa hočemo to zabraniti; mi hočemo koroške Slovence poučevati, da ostanejo zvesti sini lepe, velike naše domovine. K temu bode nekoliko pripomogla tudi Einspielerjeva slavnost v Svečah; vabimo tedaj vse rodoljube stajerske, kranjske in primorske, naj se zavolj narodne stvari in domovinske ljubezni prav obilno udeležijo!

pa v topost in propad? Ali naj se po tej bogati zemlji sužniki poganjajo in preganjajo? Ali naj ti plemeniti gozdi bodo pribežališče ubežnikom? Kaj naj se napredek ustavlja in glas resnice utaja in blajše bitje človeka zatira? Varuj nas tega Bog nebeški! Varujte nas vi, ki imate z besedo in dejanjem, s poštenim glasovanjem le količkaj upliva in ki kot svobodni možje postopate, da toli strahovito nesrečo odvrčate. Svetu ne dajmo povoda reči, da je strup že do osrčja življenja segel in da so tu v središču naše svobodne in razsvetljene države izdajalci svete resnice. Zjedini se ter se kot odločne čete združimo v goste vrste, ki imajo napade izdajalskih nasvetov odbijati! Naj bode naš okraj prvi, ki proglašča: Nebraska mora biti svobodna!

Pri teh besedah Parcivalovega govora ustali so v istem bipu poslušalci, ki so bili uže večkrat svojo gorečnost očitno izrazili, ter so klobuke in rutice vihteč pritrdjevali njegovemu zaključku in ga skupno ponavljali: „Nebraska mora biti svobodna!“

Kolikor močno je bilo tudi kričanje, utihnilo je skoro hipoma, ko se je z mirnim obrazom okoli oziral, ter z mirnim resnobnim glasom nadaljeval:

Častiti prijatelji! jaz nesem došel, da li vas

Narodni praznik v Idriji.

(Dalje in konec.)

Ko so zbrani Idrijski peveci in pa društvo „Slavec“ zapeli po jedno pesem, stopila je na oder krasna gospica, hči županova, ter je srčno zahvaljevala se za požrtvovalni pohod vrliga delavskega pevskega društva „Slavec“, ki si je vedelo v primerno kratki dobi svojega obstanka pridobiti že tako slavno ime — pripela na društveno zastavo prvičdar: krasen v slogu in barvah zastavo izdelan trak z napisom: „Idrijske domorodkinje v spomin 1887“. Mej živahnimi živio-klici in pozdravljanjem končan je bil prelepi del te slavnosti in podali smo se v posamičnih skupinah na

ogled Idrijskega c. kr. rudnika.

Pripoznati nam je pred vsem uljudnost in prijaznost c. kr. uradnikov in osebja rudarstva, ki nam je toli trudaljubivo razkazovalo interesantno pridobivanje rude ter izdelovanje cinobra in živega srebra. Največji del zunanjih udeležencev, mej temi celo par dam, pokazalo je svojo hrabrost s tem, da se je spustilo po jako nenavadni poti v globoko narroče matere zemlje; a vsi so zatrjevali, da je bila vrnitev na površje veliko prijetneja, kakor vožnja v zemljo, kar je prav verjetno.

Ko smo se vrnili iz tega pohoda, ki se je bil glede banketa nekoliko zakasnil, podali smo se v gostilno „pri črni orlu“

k skupnemu obedu.

Udeležba pri banketu je bila nad pričakovanje velika. Blizu 200 unanjih gostov in domačinov sešlo se je v prostorno dvorano. C. kr. rudniška godba igrala je izvrstno, in najbolj razveselilo se nam je srce, ko smo po tolikem prestanku zaslišali celi venec narodnih in ljudskih komadov, kojih v Ljubljani že davno nismo več vajeni, da smo tako pozabili na vse druge težave in čuti. Takoj po drugem jedilu ustane g. župan Idrijski ter napije priljubljenemu očetu avstrijskih narodov in vrhovnemu gospodarju mesta Idrije presvetlemu cesarju Franu Jožefu I. Mej naudušenimi živio-klici svira c. kr. rudniška godba cesarsko himno, kojo vse občinstvo stoji posluša.

Na to vrstile so se napitnice druga za drugo, in skušali bomo, vsaj v glavnih potezih podati tenor jako zanimivih napitnic, kakor so se vrstile.

G. Kos napil je preč. gosp. kanoniku Urbasu c. kr. rudniška godba cesarsko himno, kojo vse občinstvo stoji posluša.

G. trgovec Fran Goli c. kr. okrajnemu glavarju g. Rusu, koji si je v kratkem času svojega bivanja v logaškem političnem okraji vedel pridobiti zaupanje in ljubezen naroda.

G. učitelj Zalič napije navzočnim zastopnikom slovenskega naroda, gg. Stegnarju, dr. Vošnjaku in dr. Poklukarju.

G. državni poslanec dr. Poklukar izreka zahvalo Idrijskemu mestu, ki vé na tako slaven način častiti svoje rojake. Jednako malenkostno, kakor se je pričela s prvo kapljico živega srebra, ki se je na dan pokazalo, idrijska naselbina, kjer sedaj živi na stotine ljudij, pričel je tudi Anton Alojzij Wolf svoje delovanje skromno, a končal je velikan! Wolf duh vlada naj mej nami! Govornik napije vrlému narodnemu meščanstvu Idrijskemu. (Živio!)

razunel, temveč da bi vas prepričal; došel nesem le spodbadat vašega plemenitega rodoljubja, temveč došel sem vam sedaj in v vseh enakih slučajih priporočevati ono lepo, stanovitno in dosledno delovanje, s katerim samim svobodo lahko zavarujete in razširjate. Ker se bliža prekrat, za katerega se narod, kot je podoba, le malo meni, in ker se take prilike od časa do časa morajo ponavljati, dokler je narod lahko o imenitnem predmetu različnih mislij, skušal sem vam pokazati imenitnost tega dogodka. Dočim jaz govorim in mi vi izkazuje čast, da me poslušate, odgovorni smo jednako za svoje mišljenje in izvršenje. Kot poštene in verni možje gojimo in ohranimo v srci in rodovini, v vsakdanjem življenji in pri volitvah ona imenitna in sveta načela, katera državniška previdnost, razum in razsvetljeno krščanstvo jednakomerno odobrujejo.

Potem je s svečanostjo in gorečnostjo moža, čegar vsakdanje življenje ga je vedno pričujočnosti Boga spominjalo, priporočal zbrano množico varnemu voditelju, kateremu so vsi ljudje samo orodje; in govor je bil končan.

Od začetka govora do onega trenutka, ko je

G. Novak, učitelj v Idriji, napije v imenu slavnostnega odbora vsem častilcem Wolfom, ki so se v tolikem številu udeležili.

G. c. kr. okrajni glavar Rus zahvali se za prepirazno napitnico, poudarjajoč, da mu je priljubljena zemlja Kranjska naša domovina, kajti tudi zibelke njegovih prednikov tekale so na kranjskih tleh. (Gromoviti živio.)

G. dr. Starč napije kot večletni vodja dramatičnega društva v Ljubljani vrlim igralkam in igralcem diletantom Idrijskim, ki so nas s svojo predstavo tako iznenadili, da moramo v Ljubljani gledati, da ne zaostanemo.

G. dr. Jos. Vošnjak govori v imenu pisateljskega društva. Ko smo 1881. l. praznovali 300 letnico Idrijskega rudnika, bili so časi žalostni. Narodnost bila je zatrta in zdihovala se trpeli domoljubi Idrijski. V državnem zboru trebalo je potom interpelacije stopiti nasproti velikemu pritisku. — Kako vse drugače je danes, kako srečno in jedino se čuti ljudstvo — in vse to storil nam je bratski rod. Češki uradniki v Idriji olajšali so narodu težko breme in take moze, ki čutijo naše težave, ki ljubijo rodne brate, čislajmo in spoštujmo! Govornik napije solidarnosti naroda češkega in slovenskega. (Gromoviti živio.)

G. Lapajne ml. napije severnim bratom, ki so v naši sredi, vrlim Čehom, osobito pa priljubljenemu rudniškemu nadsvetniku g. Josipu Novaku in drugim uradnikom. (Živio, živio.)

G. rudniški nadsvetnik Novak zahvali se v češkem jeziku na napitnicah, ki veljajo njemu in njegovemu narodu. Minuli so časi, ko se Slovani nismo poznali, a sedaj hodimo drug z drugim v občni blagor in napredek. Govornik napije pisateljskemu društvu in njega predsedniku. (Živio.)

Preč. g. Toma Zupan kot vodja Alojzijevišča pravi, da ko bi pokojni Wolf ne bil storil družega, kakor da je ustanovil Alojzijevišče, ostal bi nepozabljen v narodu. Dal Bog, da bi duh Wolfov čul in vladal vedno nad Alojzijeviščem. Napije pa slovenski mladini, — nadi naše bodočnosti!

Preč. g. kanonik Urbas zahvaljuje se izraza, kako veselje je zavladało po škofiji, ko se je čula vest, kako misli Idrija slaviti svetega moža. Po naročilu prevzvišenega knezoškofa izreka njega zahvalo. — Kar je bil Radetzky na bojnem polji, to je bil Wolf na cerkvenem! (Živio.) On je šel, a dela njegova so ostala! Wolf nam je uzor stanovitnosti in radodarnosti! Svetloba njegovega imena razliva se čez njegovo rojstno mesto! Idričani pa kažejo te dni, „da kri ni voda“ in v imenu škofa in stolnega kapiteljna napije mestu Idriji in ver-nemu prebivalstvu. (Gromoviti živio.)

G. Jakob Bec abiturijent hvali v imenu dijaštva največjega dobrotnika dijakov, srednješolcev ter napije vrlému in očetovskému vodji Alojzijevišča preč. g. Tomi Zupanu. (Živio.)

G. F. Vončina, predsednik bralnega društva v Idriji, napije vrlim „Slavcem“ in njih pevovodji g. F. Stegnarju. (Živio! Živio!)

G. Stegnar kazoč na zanimanje in požrtvovalnost Idrijskih domorodkinj za narodno stvar, izreka presrečno zahvalo za krasni trak, ki sedaj venča zastavo „Slavca“ in pravi, dokler bode Slovenija imela take hčere, ne bode usahnila. Napije torej

odobravanje bilo najmočnejše, kazala se je velika občutljivost Murrayeva v živosti njegovega obličja, v strastnem njegovem kretanju in v silovitem odobravanju. Alik bil je miren, ves zamišljen in silno pozoren; krog njega stoječi poslušalci neso zapazili na njem nobenega znamenja razunetnosti, razen one, katero so izdajale njegove oči, ko so se z največjo pozornostjo v govornika upirale. Najgorečnejši čuti so redkoma tisti, ki se zunaj kažejo. Srce starejšega dečka je bilo kaj močno razuneto, dasiravno se to ni v zunanosti izražovalo. Le jedenkrat se je ta razburjenost pokazala prisotni osobi, morebiti jedini osobi, ki je znala njegovo nežno ustrojeno in občutno bitje prav ceniti. V največji naudušenosti zbrane množice in pri najmočnejšem občnem odobravanju je deček stekel s svojega sedeža, ter se tik mlade tete postavil. Ko je ta obrnivi se srečala dečka resni pogled, posmebljala se mu je, ter mu stegneno roko stisnila. Deček je čutil, da ga je razumelo jedino bitje, po čegar sočutji in odobravanju je hrepenel, ter je bil popolnem zadovoljen. Tudi ni več premenil mesta, ter je verno oči upiral v Parcivala, dokler ni nehal govoriti.

(Dalje prih.)

Idrijskim damam in gospodičnam, osobiti prekrasni gospodični hčeri županovi. (Živio! Živio!)

Gospod prof. Raič izreka zahvalo odboru, ki je s tolikim trudom celo slavnost tako lepo oskrbel.

Gosp. Gerbic prinaša pozdrav Čerkniških tržanov in narodne čitalnice.

Gospa Lapajnetova izreka zahvalo za napitnico Idrijskemu ženstvu. (Gromoviti živio!)

Gospod K o s p a v imenu Idrijskih diletantov napije g. dr. Staretu.

Da so bile vse napitnice z naidušenjem sprejete, ni treba omenjati, in ko je „Slavec“ zapel prekrasno „Slovansko pesen“, priklopilo je naidušenje do vrhunca in klicev: Živio „Slavec!“, živio Meden! ni bilo konca, dokler neso dodali še nekaj najlepših pesnij.

Ker je čas mej tem že nekoliko čez mero potekel in je jelo tudi deževati, izostal je projektiran pohod „divjega jezera“, in staro in mlado razdelilo se je po raznih gostilnah. „Gros“ vsega občinstva pak se je podal v gostilno k „Didiču“ in se je tam mej godbo, petjem in plesom mučil ne le do pozne noči, temveč do ranega jutra.

Kakor se nobena naša slavnost brez bratskih pozdravov ne vrši, tako došlo je odboru mej banketom 13 telegramov, ki so bili naidušeno prebrani in vsprejeti in kojih vsebino kot vestni poročevalci navajamo nastopno:

Ljubljana. — Službeno zadržani udeležujemo se v duhu vaše prelepe svečanosti. Slava Idriji poklonivšji tacega mecena vladikovini Ljubljanski in narodu slovenskemu! Zale cerkve in tehtne knjige, zakladnice večnih resnic in slovenskega jezika, oznanjujejo njegovo višepastirsko ime po širni domovini. Njegov zavod je ognjišče prave omike in žarnega rodoljubja. Tisočerna slava naši diki Wolfu! Domo-ljuben pozdrav vsem njegovim častilcem! Vse za vero, dom, cesarja!

Prof. Zupančič. Mestni župnik Rozman, Zlogar, Karlin, Nemanič, Šarabon, Kallan, Kolar, Karun, Šterbenec.

Jesenice. — Živeli častilci Wolfovi.

Narodnjaki Jeseniški.

Žužemberk. — Dal Bog skoro enakih mecenov! Slava njemu in častilcem!

Bralno društvo v Žužemberku.

Krško. — Raz sestanka južnih Sokolov na Krškem kličeta gromoviti „Na zdar!“

Slovenski Dežman in Obreza.

Metlika. — Slava spominu slavnega rojaka našega, mecena slovenskega naroda! Slava Tebi ljubo rojstvo mi mesto, ki dostojno slaviš jednega najzaslužnejših svojih sinov! Živeli vsi častilci Wolfovi!

Notar Stajer.

Dolenji Logatec. — Pokojnemu narodnemu mecenu slava! Častilcem njegovim srčni „Na zdar!“

Bralno društvo Dolenjelogaško.

Ljubljana. — Častitelj pokojnega Wolfa in pevskega društvu „Slavec“ kliče slava in srčen „Na zdar!“

Tuječ.

Gorenji Logatec. — Hvaležno spominja se narod naš dobrot, ki mu jih je skazal pokojni mecenat. Slava zbranim častilcem!

Bralno društvo Gorenjelogaško.

Postojina. — Blagodušnemu mecenu, duhovenstva velikanu najblažji spomin! Slava njega častilcem!

kaplan Lavrenčič.

Krško. — Z obali srebrne Save kličemo vsem Wolfovim častilcem presrčen „Na zdar!“

Dražil, Hribar, Soklič, Inamo.

Gornjigrad. — Blagodušnega nekdanjega patrona naše župnije se danes hvaležno spominja duhovščina v Gornjemgradu.

Gradec. — Njega spominu kličemo: Slava!

Akad. društvo Triglav.

Tako je končala slavnost, ki ostane v zlatimi črkami zapisana v zgodovini Idrije, — vsem udeležencem pa v prijetnem spominu! —*

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 17. avgusta.

V ponedeljek je bil v Pragi shod zaupnih mož čeških Nemcev. Shod je vsprejel volilni oklic in sklenil, da Nemci ne pojdejo v zbor, dokler večina in vlada ne dovolita, kar Nemci zahtevajo. Plenar je v dolgem govoru opravičeval abstinenčno politiko in jezil se na vlado, da neče razveljaviti jezikovne naredbe in da ničesar ne stori, da bi se okraji omejili po narodnostih, razdelili Praško nadsodišče, deželni šolski in deželni kulturni svet ter v držav-

nem zboru sklenilo, da je nemščina državni jezik. Shoda, kateremu je predsedoval dr. Schmeykal, se je udeležilo več državnih poslancev, skoro vsi nemški deželni poslanci. Herbsta ni bilo, pa se je opravičil v pismu dr. Schmeykalu in izjavil, da bode vse priznal, kar bode sklenil shod.

Drug mesec bodo na Dunaji **ministerske konference**, pri katerih se bode določil skupni državni budget, kateri se bode predložil delegacijama.

Vnanje države.

Nemški državni kancelar in avstro-ogerski minister vnanjih zadev snideta se v Kissingenu in se bode ta nekda dogovarjala, kako bi se dala še bolj utrditi in razviti nemško avstrijska zveza.

Princa Koburškega so nagovorili njegovi orlanski sorodniki, da je prevzel **bolgarski prestol**. Obetali so mu, da bodo pregovorili carja, da bode Rusija priznala njegovo izvolitev. Nekaj ruskih velikih knezov in velikih kneginj so res pridobili, da delujejo za Koburžana pri ruskem dvoru. Car pa, kakor se kaže, neče nič slišati o Koburžanu. Pa tudi Angležem ni Koburžanova kandidatura po volji. Ko je angleška vlada spoznala, da ni mogoče, da bi se vrnil Battenberžan, nema nič proti temu, če se bolgarsko vprašanje reši v ruskem zmislu.

„Nord“ piše, da **Rusija** simpatizuje le za zmerno **Francijo**. Nikakor bi se pa ne mogla sporazumeti s francoskimi strankami, ki so sovražne sedanjemu ministerstvu ter vedno propovedujejo „revanche“. Nič prav ni omenjeni list zadovoljen, da je Deroulède prišel v Rusijo k pogrebu Katkova. Rusija je prijateljica reda in tedaj ne more družiti se z elementi, ki hočejo rušiti sedanji socialni red. Rusija bode Francijo moralno podpirala, če se bode prizadevala mirnim potom ohraniti to veljavo, ki jej gre, in ne bode rušila evropskega ravnotežja.

Francoski listi se mnogo bavijo z **luksemburškim** prestolonasledstvom. Po njih mislih Francija ne more pustiti, da bi princ Nassavski prišel na luksemburški prestol. Luksemburžani sami ne marajo za nemškega princa. Luksemburg ostane naj pri Holandiji ali naj se pa pridruži Belgiji po smrti sedanjega holandskega kralja. Kakor se kaže, je vprašanje o luksemburškem prestolonasledstvu jako kočljiva stvar. Utegne biti še povod vojni mej Francozi in Nemci.

V nedeljo sešel se je v Brussli shod **belgijskih** delavcev. Brž pri začetku zborovanja nastal je prepir. Radikalnejši so hoteli vreči generalni svet delavcev v Brussli. Ko so pa videli, da nič ne opravijo, so pa ostavili dvorano in šli drugam, kjer so sami zborovali. Zmerni in radikalni delavci so sklenili resolucijo v republikanskem zmislu, samo da resolucija poslednjih ima bolj komunističen značaj, nego prvih. Oblastva neso delavcev nič ovirala v zborovanju.

Holandski zbornici sta se razpustili in bodo volitve za drugo zbornico v 1. dan, za prvo pa v 8. dan septembra. Novi zbornici se snideta v 19. dan septembra.

Domače stvari.

— (Rojstveni dan cesarjev) praznuje tukajšnje vojaštvo z mirozovom na večer dne 17. avg. in z budnico ob polu šestih jutraj 18. avg. Ob jednem se bode 18. avg. za rano, kakor mej službo in mej banketom častništva streljalo na Gradu. Ob 8. uri istega dne je velika parada s sv. opravilom na travniku poleg kolizejske vojašnice in svira ob polu osmih na večer godba 97. pešpolka v restavracijskem vrtu na kolodvoru.

— (Potrjeni zakoni.) Presvetli cesar potrdil je mestni statut in mestni volilni red Ljubljanski in pa zakon o deželni prikladi na žgane pijače, kakor je bil sklenil deželni zbor kranjski.

— (Čehi) vračajoč se iz Benetk v domovino, peljali so se danes ob 1/4. uri skozi Ljubljano. Bilo jih je par sto. Mnogo narodnjakov pričakovalo jih je na kolodvoru, da smo si še jedenkrat bratski stisnili roke ter jim še jedenkrat zaklicali „Na zdar!“ „Srečen pot!“

— (Čehi v Trstu.) Povedali smo že, da so bili Čehi v Trstu naidušeno in sijajno vsprejeti, danes pa nam je dodati par vrstic, katere čitatelejev ne bodo baš razveselile. Vojaški godbi, ki je svirala pri koncertu v Čitalnici, bilo je prepovedano svirati narodne skladbe. Dasi je bil koncert v zaprtem prostoru, počastil je vendar policijski komisar družbo s svojim pohodom. Na vprašanje poslanca Nabergoja, zakaj je prišel, odvrnil je, da ako je njegova prisotnost neljuba, bode družbo razpustil. Seveda se po tem takem njegovi prisotnosti ni več ugovarjalo. Napivali so pri banketu: Polie presvetlemu cesarju (vibrni slavaklici!), potem češkemu narodu; dr. Schmaus narodu slovenskemu; poslanec Spinčić na češko in slovensko časnikarstvo; urednik Srb na Tržaških Slovencev boljše bodočnost; poslanec Nabergoj na solidarnost Čehov in Slovencev. — Ljudska veselica pri sv. Ivanu

je takorekoč v vodo pala, dasi so bile priprave velike. Vse hiše bile so v zastavah in slavolet bil je postavljen, kjer bi imel biti slovesni vsprejem. V zadnjem bipu pa je policijski komisar Vidic prepovedal vsak vsprejem ter zaukazal, da se morajo takoj odstraniti vse zastave kar se je tudi zgodilo pred očmi čeških gostov (!!) Nevolja vsled tega bila je mej domačimi in mej češkimi gosti jako velika. — Tudi sicer so češki gostje z veliko nevoljo opazovali, da jim je na vsak korak policija za petami, da se je sploh njim nasproti ravnilo, kakor da so inozemci, ne pa najljubljenejši državljani avstrijski in sinovi najvažnejše in najimovitejše dežele avstrijske.

— („Prodana nevesta“) imenuje se pokojnega skladatelja Smetane slavna opera, ki se je priljubila že skoro vsem evropskim narodom in se je predstavljala že celo na raznih odrih v Nemčiji. Živ krst doslej še ni v njej videl niti pičice nevarnega. V zadnji čas, baš za bivanja čeških gostov v Ljubljani pa so izvohali celo v tem proizvodu kaj sumnega, kajti kapelnik Nemrava bil je zaradi jedne arije iz te opere kaznovan. Po teh znamenjih sodeč, ne bode družega kazalo, kakor, da vojaške godbe sploh več ne poslušamo, ali pa da bomo morali poslušati samo skladbe a le „Höher Peter!“ ali pa „Dort drauss in Weidlingau!“ Lepa perspektiva!

— (Mgr. Einšpieler častni občan.) Koroski občini Rožek in Tolsti vrh imenovali sta č. g. Andreja Einšpielerja v hvaležno priznanje njegovega neutrudljivega prizadevanja za povzdigo in napredek občin in mile slovenske domovine svojim častnim članom.

— (Einšpielerjeva slavnost.) Vodstvo semenišča je radovoljno prepustilo več postelj v brezplačno porabo za one č. g. duhovnike, ki se hočejo udeležiti slavnosti zlate maše in bodo želeli v soboto in nedeljo v Celovci prenočiti. V Rožni dolini se vse giblje in pripravlja za nedeljo 21. avg.

— Narodna požarna bramba iz Št. Jakoba udeleži se polnoštevilo. — Brodar na Dravi pripravlja si dve novi ladiji za prevoz Gorjancev. — Vse naidušeno.

— (Pri zlati maši v Svečah) streglo bode zlatomašniku pet sorodnikov; jmelj bodemo tedaj priliko videti pred oltarjem šest Einšpielerjev, kateri vsi posvetili so se duhovniškemu stanu in so vrli sinovi našega naroda slovenskega.

— (Odbor za velikašolski shod) sestavil je v zadnji seji vspeled, iz kojega povzemamo glavne točke. 9. septembra o 1/2. popoldne prihod zadnjih gostov. Potem izlet v Šiško na Vodnikov rojstni dom. Na večer komers. 10. septembra skupen zajutrek. Ob 10. uri slavnostna seja, po seji banket. Po banketu ogled mesta. Na večer nadaljuje se, ako treba, slavnostna seja, a po seji je prosta zabava. 11. septembra skupen zajutrek in odhod na Bled. Natančnejši program o svojem času. Vabeč še jedenkrat gg. dijake, nujno prosi odbor, da mu kar najhitreje dpošljejo upisovalne pole pod že znano adresno.

— (Umrli) je včeraj popoldne ob 1/3. uri g. Ivan Schetina, c. kr. državni pravdnik v Rudolfovem. Do lanskega leta bil je državnega pravdnika namestnik v Ljubljani in je torej dobro poznat v pravniških in drugih krogih.

— (S Hrvatskega.) Zadnje deželnozborske volitve zahtevajo še vedno novih žrtev. Dne 12. t. m. odpustili so iz službe g. Davorina Starčevića, gozdarja v Gjurgjevci in brata dr. Davida Starčevića, ker se je nekda pri volitvah nepravilno obnašal.

— (Starinske najdbe.) Iz Starega trga pri Loži se nam piše v 14. dan t. m.: Knez Schönburg, posestnik velike graščine Šneperske, poklical je znanega preiskovalca starin g. Pečnika, ki je na Dolenjskem že mnogo znamenitih grobov razkril, da tudi v naši okolici, ki je bila nekdanj torišče mnogih narodov, preišče naša gleda starin gotovo klasična tla. Pretekli četrtek (11. avgusta) našli so čudne grobe. Kake 2/3. ure od Starega trga je vas in cerkev sv. Marjete, ondu je poznati neko zidovje in ondu je g. Pečnik začel razkopavati in kmalu naletel na obokan, kapelici podoben prostor, obzidan in ometan, v njem pa omenjene grobe. V prvem grobu bila sta mrliča, sicer se pa ni drugega našlo, nego bronasta zaponna. Grob je z lepimi ploščami pokrit, ki neso od domačega, ampak od nabrežinskega kamna. Poleg bil je drug grob tudi z nabrežinskimi ploščami, votel, lepo zazidan, da ni

imel prav nič zraka. Ko dvignejo plošče, najdejo spodaj na treh ploščah lepe rimske napise in kamne na straneh zelo lepo okrašene. V grobu našli so treh vkupe ležečih mrličev kosti, še dobro ohranjene. Čudno je to, da so vsi trije na trebuhu, na zobeh v grobu ležali. Pri njih se tudi ni našlo nič drugega, kakor jedna zapona od pasu in razbita steklena posoda. Gospod Pečnik meni, da je vse iz rimskih časov. Prihodnji teden bodo dalje preiskavali in gospod dopisovalec nam je obljubil, da nam javi, ako dobé zopet kaj zanimivega.

— (Toča) pobila je preteklo nedeljo okoli Trebnjega in uboge posestnike zopet hudo zadela.

— (Požar.) V Velikih Pecah, fara Št. Vid pri Zatičini, pogorelo je dne 9. t. m. 13 hiš in 34 gospodarskih poslopij. Otroci, ki so z žveplenkami igrali na skednji posestnice Marije Kastelčeve, proizročili so požar in grozno bedo. Jedna deklica je zgorela, tri osebe močno ožgane. Pogorelci so v silni stiski, ker je pogorel ves živež in vsa krma in ker jih je bilo le malo zavarovanih.

— (Razpisano) je mesto kancista pri c. k. okrajni sodnji v Kranjski gori. Prošnje do 18. septembra.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Celje 17. avgusta. Vsled Vošnjakove pritožbe zaukazalo justično ministerstvo v zemljiške knjige slovenski uknjiževati. Celjska sodnija včeraj prvokrat slovensko uknjižila.

Sofija 17. avgusta. Mesto dela velike priprave za vsprejem kneza, ki dojde v soboto ali v nedeljo.

Gabrovo 17. avgusta. Na potu iz Trnovega v Gabrovo povsod prebivalstvo Koburžana pozdravljalo, posebno toplo bil vsprejet v Gabrovem. Bivši regenti ostali v Trnovem, princa spremljajo le ministri Stojlov, Stransky, Petrov, Čomakov.

Bukurešt 17. avgusta. „Etoile Romaine“, vnanjega ministerstva glasilo želi, da bi se bolgarska kriza kakor hitro možno rešila sosednemu prijateljskemu narodu v blagor. Rumunska ima samo dolžnost, da oprezno kot nesebičen opazovalec motri dogodke.

Javna zahvala.

Vsled preprijaznega vsprejema preteklo nedeljo štejemo si v našo preprijetno dolžnost, izrekati tem potom najlepšo zahvalo čestitemu prebivalstvu Krškega mesta v prvi vrsti čast. gosp. županu Pfeiferju za presrčen pozdrav, čast. gospem in gospodičinam za prekrasne vence in šopke, čast. požarne brambi — čast. gosp. dr. Mencingerju in vsem drugim častitim članom slavnostnega odbora koji so s svojim prijaznim trudom največ pripomogli k lepi in redni vršitvi bratskega sestanka — čast. gospodu Gregoriču in ljubeznivej soprogi njegovej za izvrstno postrežbo in požrtvovalnost — gospodu Stanzerju, ki je blagovoljno prepustil svoj vrt za priredbo besede — sploh vsem vrlim meščanom za nam izkazano iskreno prijateljstvo.

Z dna srca kličemo Vam v imenu vseh družtev „Na zdravje!“

Ljubljanski Sokol.

Zahvala.

Podpisani odbor izreka v imenu vseh pri Wolf-fovi slavnosti v Idriji navzočnim članom najtoplejšo zahvalo vsem rodoljubnim Idrijskim meščanom za njih izredno gostoljubnost in prijaznost, seosebno pa narodnim Idrijskim damam za krasne trakove na našo zastavo; dalje velečastitemu gospodu županu Štefanu Lapajnetu in blagej gospej in gospodični njegovi za prijetna prenočišča in postrežbo, rudniškemu nadsvetniku velečastitemu gospodu Novaku pa za prijazno dovoljenje ogledovanja rudnikov in tovarov. S kratka vsem, ki so kaj pripomogli, da smo bili vsprejeti, kakor vsprejema brat ljubljene brata in da nam bode ta narodni praznik v Idriji ostal v najblažjem spominu. Živeli rodoljubni Idričani! Bog vas ohrani neštevilno let na slavo in čast Idrije in vsega naroda slovenskega!

Odbor slov. del. pevskega društva „Slavec“.

Prisrčno zahvalo

izražam podpisani velec. gospodu Vinku Lapajnetu in ljubeznivej njegovej soprogi na izrednej gostoljubnosti in požrtvovalnosti vse dni mojega bivanja v Idriji, isto tako velec. gospodoma Franu Lapajnetu in Milani Orožnu in njihova milostnima soproga, kakor tudi velec. gospodu dr. Kaisersbergerju za blagovoljno prepuščeno ložo pri predstavi v c. k. rudniškem gledališču. Živeli Idrijski rodoljubje!

(584)

Srečko Magolič.

Listnica upravnistva: G. A. Jirka v Gospiči: Mi odpošljamo list redno, kriva je Vaša pošta, blagovolite opozoriti jo. Na zdar!

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji (192—106)

za vse leto gl. 4.60; za pol leta gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Umrli so v Ljubljani:

13. avgusta: Ivana Potočnik, črevljarska udova, 56 let, Streliške ulice št. 4, za jetiko. — Anton Kozamernik, črevljarski sin, 3 mes., Židovska steza št. 4, za katarom v črevih.

14. avgusta: Marija Pust, hišnega posestnika hči, 17 let, Hradeckega vas št. 19, za jetiko.

15. avgusta: Janez Glinšek, delavčev sin, 5 let 8 m., Illova št. 36, za jetiko. — Julijana Zupanc, zasebnica, 36 let, Breg št. 16, za jetiko.

V deželni bolnici:

12. avgusta: Jurij Zupan, gostac, 64 let, za starostjo. — Pavel Pogačar, delavec, 36 let, za jetiko.

14. avgusta: Lorenc Vode, gostac, 74 let, za starostjo. — Matevž Oblak, mizar, 55 let, za jetiko.

15. avgusta: Urša Završček, gostija, 81 let, za starostjo.

Tržne cene v Ljubljani

dné 17. avgusta t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hkti.	6 17	Špeh povejen, kgr.	64
Rež,	4 06	Surovo maslo,	90
Ječmen,	3 25	Jajce, jedno	2
Oves,	2 60	Mleko, liter	8
Ajda,	4 06	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	4 22	Telečje	52
Koruz,	5 20	Svinjsko	60
Krompir,	2 14	Koštrunovo	36
Leča,	11	Pišanec	45
Grah,	12	Golob	18
Fizol,	10	Seno, 100 kilo	1 69
Maslo,	1	Slama,	1 60
Mast,	66	Drva trda, 4 metr.	6 50
Špeh frišen,	60	„ mehka,	4 10

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
16. avg.	7. jutraj	735 94 mm.	17° C	brezv.	jas.	
	2. pop.	733 88 mm.	26° C	sl. jz.	d. jas.	0 00 mm.
	9. zvečer	732 38 mm.	19° C	brezv.	jas.	

Srednja temperatura 21° 1', za 2° nad normalom.

Dunajska borza

dné 17. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gl. 81 50	gl. 81 60
Srebrna renta	82 80	82 90
Zlata renta	113 25	112 90
5% marcna renta	96 4	96 50
Akcije narodne banke	885	884
Kreditne akcije	282 30	282
London	125 85	125 95
Srebro	—	—
Napol.	9 96	9 9
C. kr. cekini	5 96	5 99
Nemške marke	61 57 1/2	61 62 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	25 0 gl. 129	gl. 50
Državne srečke iz l. 1864	100	164
Ogeraka zlata renta 4%	100	60
Ogeraka papirna renta 5%	87	40
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gl. 119	25
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	25
Kreditne srečke	100 gl. 180	50
Rudolfove srečke	10	25
Akcije anglo-avstr. banke	120	107
Tramway-društ. velj. 170 gl. a. v.	227	—

Zahvala.

Za mnogobrojne dokaze gorkega sočutja povodom bolezni in bridke izgube naše nepozabljene matere, oziroma stare matere in tašče, gospe

IVANE PLEIWEISSEVE,

izrekamo s tem svojo najsrčnejšo in najiskrenejšo zahvalo.

Isto tako zahvaliti se nam je vsem darovateljem prekrasnih vencev, slavnih čitalnic Kranjski in nje gg. pevcev, slavnih požarnih brambi ter sploh vsem onim, ki so umrli zadajo čast spremstva do groba izkazali.

V Kranji, 17. avgusta 1887.

(583)

Žalujoci ostali.

Usnjarija

v Rožnej dolini na Koroškem se iz proste roke prodá.

Pri tej usnjariji je zmirom dosti vode, ki se k vsakemu obrtniškemu podjetju porabi za zamore. Tudi se v bližini lahko dobi dosti smrekove skorje in ljudje radi dajejo živinske kože v strojo. — Pri usnjariji je hiša, so njive, travniki in gozdi. — Več pove upravnistvo „Slovenskega Naroda“.

(573—2)

Oglas.

Na državnej trgovske šoli v Svištovu v Bolgariji vsprejmeta se od početka prihodnjega šolskega leta dva učitelja za sledeče predmete: jeden za kemijo in tehnologijo (Warenkunde) a drug za razne druge trgovske strokovne predmete.

Dotičnik treba da zna slovenski ali hrvaški jezik in da je skončal trgovsko akademijo ali njej podoben zavod z dobrim uspehom ter po mogočnosti že učiteljeval nekoliko let.

Letna plača je 4560 frankov srebra (okolu 2250 gl.), a plačali se bodo tudi potni troški.

Prošnje zajedno s svedočbami naj se pošiljajo podpisanemu ministrskemu polnomočniku v Sofijo najpozneje do 28. avgusta.

Razpisujoč ta natečaj po nalogu gospoda ministra narodne prosvete od dne 23. julija t. l. pod št. 3969 javljam, da sem pripravljen dati tudi druga potrebna razjasnila v tem obziru onim, ki bi želeli dobiti ta učiteljska mesta.

V Sofiji, 5. avgusta 1887.

Polnomočnik ministerstva narodne prosvete:

(578—2)

Prof. A. Bezenšek s. r.

Mlin in žaga

pri jami v Postojni se daje od 1. septembra naprej v najem. — Več se zve v Postojni h. št. 108. (582—1)

Denar, ki se more vrniti od 1 do 10 let v majhnih mesečnih obrokih, realno, diskretno in po ceni, toda le 300 gl. in več, dobé na posodo kavalirij, častniki, industrijci, posestniki graščin, hiš in zemljišč, profesorji, zdravniki, uradniki, učitelji, trgovci in osebe, ki imajo pravico do pokojnine in dedščine, duhovniki in dame ta in na deželi. Naslov: F. Gurré, kreditni zavod, Gradec. (515—13)

Zobozdravnika Paichel-a

ustni in zobni preparati.

(Ustnovodna esenca in zobni prašek.)

Izvrstna sredstva za čiščenje in ohranjenje zob, zabranijo, da se ne dela zobni kamen, očežijo usta in odpravijo smrdečo sapo.

Posebno utrjujejo otle zobe, ustavljajo krvavenje dlesna, zabranjujejo trohnenje zob in če se stalno rabijo, odpravijo vsake zobne bolečine. Cema steklenici zobovodne esence 1 gl., škatelel zobnega praška 60 kr. (288—38)

Dobiva se v ordinacijskem prostoru pri Hradeckega mostu v Köhlerjevi hiši I. nadstropje, pri lekarni Svobodi in trgovci Karinger-jl.

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi po znižani ceni.

1. zvezek: Deseti brat. Roman.
2. zvezek: I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljične in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovenca ali črtice iz mojega življenja.
3. zvezek: I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrban Smukova ženitev. Humoriistična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlowska sodbja v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
4. zvezek: I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojinje. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
5. zvezek: I. Hči mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin kmetskega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest. I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčja pečena. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojim se te. Zgodovinska povest. — V. Ponarejeni bankovei. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja političnega agitatorja.

Zvezek po 60 kr.,

eleg. vezan po 1 gl.

Pri vnanjih naroči-

lih velja poština

za posamični neve-

zani zvezek 5 kr.,

za vezani 10 kr.

Dijaki

dobivajo Jurčičeve

„Zbrane spise“ po

50 kr. izvod, ako

si naročé skupno

najmanj deset iz-

vodov.

Prodajajo se v

(79—45)

„NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani,

Kongresni trg,

Gledališka stolba.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.